

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 18. dubna 2023 odvolání obžalovaného [jméno] [jméno], narozeného [datum], proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 2. 2023 sp. zn. 7 T 1/2023 a rozhodl

takto:

Podle § 256 tr. ř. se odvolání obžalovaného [jméno] [jméno] zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný [příjmení] [jméno] pod bodem 1) uznán vinným přípravou zvláště závažného zločinu vraždy podle § 20 odst. 1 k § 140 odst. 2, 3 písm. a), c), j) tr. zákoníku, kterého se dle skutkových zjištění soudu prvního stupně dopustil v podstatě tak, že v době cca od listopadu 2021 do 16. 1. 2022 v Meziměstí, okres Náchod jinde plánoval usmrtit poškozené [jméno] [příjmení], jeho manželku [jméno] [příjmení], a také jejich nezletilého syna [příjmení] [příjmení], prostřednictvím [jméno] [příjmení], kterému za čin slíbil finanční částku a odpuštění nájemného, instruoval ho, jak čin provést, a předal mu k tomu předměty potřebné ke spáchání předmětného činu.
2. Pod bodem 2) byl obžalovaný uznán vinným přečinem nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku, kterého se dle skutkových zjištění dopustil tak, že v době předcházející 17. 3. 2022 si bez příslušného oprávnění opatřil a přechovával nejméně v místě svého bydliště v Šestajovicích – Roztokách nad Metují zejména několik samonabíjecích pistolí a desítky ostrých nábojů.
3. Za uvedenou trestnou činnost uložil krajský soud obžalovanému podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku, za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku a § 58 odst. 2 písm. b), odst. 6 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání jedenácti roků, pro jehož výkon jej podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařadil do věznice se zvýšenou ostrahou. Zároveň mu podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku uložil trest propadnutí zajištěných zbraní a střeliva.
4. Proti rozsudku podal odvolání toliko obžalovaný. Odvolání je podáno v zákonné lhůtě a směřuje pouze do výroku o trestu odnětí svobody. Domáhá se jeho zmírnění, když nesouhlasí se závěrem soudu prvního stupně, že obžalovaného k doznání – tedy v zásadě k prohlášení viny – vedly shromážděné důkazy. Odvolání uvádí, že důvodem doznání ze strany obžalovaného bylo uvědomění si závažnosti celé situace. Přitom poukazuje na své onemocnění ([anonymizováno] choroba), díky níž byl izolován na cele, a i díky této skutečnosti u něj nastala sebereflexe.
5. Odvolání poukazuje i na to, že u hlavního líčení státní zástupce navrhoval uložení trestu ve výměře deseti let, přičemž soud tento návrh nerespektoval, a uložil trest ve výměře jedenácti roků. Odvolání opět zdůrazňuje nemoc obžalovaného, s tím, že se obžalovaný ještě nachází ve zkušební době podmíněného odsouzení, a celkový trest by tak vzhledem k jeho zdravotnímu stavu mohl být, konečný, rovnající se trestu odnětí svobody na doživotí. Proto navrhuje uložený trest odnětí svobody zmírnit ve prospěch obžalovaného.
6. Vrchní soud v Praze přezkoumal podle § 254 odst. 1, odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, a dospěl k následujícím závěrům.
7. Řízení předcházející vydání napadeného rozsudku bylo provedeno v souladu se zákonem a nebyly zjištěny žádné podstatné vady, zejména ne takové, které by měly vliv na správnost a zákonnost přezkoumávaných výroků. Krajský soud postupoval při objasňování věci tak, aby byl

zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro jeho rozhodnutí. Důkazy pak hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, takže dospěl ke správným skutkovým i právním závěrům a na odůvodnění napadeného rozsudku lze v podstatě odkázat. Na podporu napadeného rozsudku, k námitkám odvolatele a jako prezentaci názorů odvolacího soudu lze dále uvést následující.

8. Vina obžalovaného byla zjištěna odpovídajícím způsobem, když obžalovaný u hlavního líčení prohlásil vinu, a soud ji podle § 206c odst. 4 tr. ř. svým rozhodnutím přijal. Stalo se tak po řádném poučení obžalovaného a dotazech soudu, takže proti postupu soudu prvního stupně nelze v tomto směru ničeho namítat.

9. Vrchní soud nyní, pouze v podstatě z didaktických důvodů uvádí, že se opakovaně setkává u krajských soudů s tím postupem, že v souvislosti s prohlášením viny (u dohody o vině a trestu je následně uvedený postup z povahy věci a logiky prakticky vyloučen) se soudy dále dotazují na tzv. označení nesporných skutečností, ve smyslu § 206d tr. ř. Stalo se tak i v projednávané věci, i když v podstatě „opačným“ způsobem – obžalovaný byl nejprve dotázán na označení nesporných skutečností. I takový postup byl však vadný, aniž by se však dále negativně projevil v postupu a rozhodnutí krajského soudu.

10. Stran naznačené problematiky jde o to, že ustanovení § 206c odst. 6 tr. ř. zní: „Pokud soud rozhodne, že prohlášení viny přijímá, zároveň v usnesení uvede, že se dokazování v rozsahu, v jakém obžalovaný prohlásil vinu, neprovede a bude provedeno pouze ve zbylém rozsahu....“.

11. Ustanovení § 206d tr. ř. pak zní: „Po zjištění stanoviska obviněného k obžalobě, nedošlo-li ke sjednání dohody o vině a trestu ani k prohlášení viny obviněným, může soud rozhodnout o upuštění od dokazování těch skutečností, které státní zástupce a obviněný označili za nesporné, pokud s ohledem na ostatní zjištěné skutečnosti není závažného důvodu o těchto prohlášeních pochybovat“.

12. Jde tak o to, (což ostatně platí zcela obecně), že dohoda o vině a trestu, prohlášení viny obviněným a označení nesporných skutečností jsou tři samostatné instituty, které také mají svá samostatná procesní pravidla a průběh. Nelze je tak vzájemně kombinovat. V projednávané věci pak lze dodat, že v procesu případně „nastupují“ postupně po sobě, tj. nejprve dohoda o vině a trestu, poté prohlášení viny, a nakonec označení nesporných skutečností.

13. Krajský soud tak měl nejprve zjistit možnosti dohody o vině a trestu či prohlášení viny obžalovaným, nikoli se nejprve tázat na označení nesporných skutečností, když takový postup je shora citovaným ustanovením § 206d tr. ř. explicitně vyloučen (viz., nedošlo-li....k prohlášení viny..., může soud rozhodnout o upuštění od dokazování těch skutečností, které státní zástupce a obviněný označili za nesporné“). Zde však k prohlášení viny došlo, a tak měl soud za povinnost provádět dokazování ve smyslu § 206c odst. 6 tr. ř., nikoli však se dotazovat na nesporné skutečnosti, a případně takové důkazy dále neprovádět.

14. V daném případě je třeba ovšem uvést, že krajský soud jinak liteře zákona v podstatě vyhověl, když důkazy nutné k rozhodnutí o trestu provedl, a v odůvodnění rozsudku se žádnými jinými důkazy, které neprovedl (viz např. znalecký posudek z odvětví psychiatrie a psychologie) také nezabýval. K tomu vrchní soud pouze podotýká, že citovaný znalecký posudek by pro úvahy o trestu postavení obžalovaného rozhodně nevylepšil, nebylo však zcela nutné jej provádět.

15. Pokud pak jde o uložený trest odnětí svobody, nelze dospět k závěru, že by šlo o trest nepřiměřeně přísný. Jestliže byl obžalovaný ohrožen výměrou od patnácti do dvaceti roků, pak uložení trestu ve výměře jedenácti roků, za použití § 58 odst. 2 písm. b) tr. ř. a § 58 odst. 6 tr. ř. je trestem zcela odpovídajícím, nepochybně výrazně reflektujícím prohlášení viny obžalovaným. Shodně s krajským soudem je třeba připomenout, že obžalovaný se trestného jednání dopustil ve

zkušební době podmíněného odsouzení, což by jinak, bez prohlášení viny, indikovalo možnost použití § 58 tr. zákoníku jen velmi obtížně.

16. Podotknout ovšem vrchní soud musí, že je v podstatě zcela nerozhodné, v jaké fázi řízení obviněný prohlásí svou vinu (v zásadě tedy nejpozději při začátku hlavního líčení), neboť zákon s takovou možností přímo počítá, aniž by s otázkou načasování prohlášení viny spojoval jakékoli důsledky, a aniž by rozlišoval, z jakých důvodů tak osoba obžalovaná učiní. Takové myšlenky lze dle vrchního soud uplatnit pouze v rámci rozhodování podle § 206c odst. 4 tr. ř., tedy při úvaze, zda soud prohlášení viny přijme či nikoli.

17. Úvahy odvolání o nedobré zdravotním stavu obžalovaného jsou dle odvolacího soudu nadnesené, naopak jsou ve spise informace, že obžalovaný do doby svého uvěznění nutná režimová opatření nedodržoval. Obecně pak jistě nejde o smrtelnou chorobu, a obžalovaný ani věkem není na sklonku svého života. Samozřejmě k jeho zdravotnímu stavu bylo přihlédnuto při zkoumání dodržení podmínek § 58 odst. 2 tr. zákoníku.

18. Výměra trestu, navíc za dva trestné činy, je tak odpovídající, stejně jako zařazení obžalovaného pro výkon trestu do věznice se zvýšenou ostrahou. Odvolání obžalovaného je proto nedůvodné, a jako takové bylo podle § 256 tr. ř. zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný. Lze proti němu podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení u Krajského soudu v Hradci Králové. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Nutný obsah dovolání je vymezen v § 265f tr. ř. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

Praha 18. dubna 2023

JUDr. Michal Hodoušek
předseda senátu